

Szijj Ferenc

KENYÉRCÉDULÁK / CSÜTÖRTÖK

Semmi se legyen csak úgy, közömbösen a pillanat iránt, amiben évszak, évek, réges-régi pillanattól tartó, belső testi küzdelem és halmozódó vereség, felülemelkedés, vagy legfeljebb egy fűvészkeri pad, ha arra leülök egy percre, vagy aztán odébb, a csupasz ágak között fennakadva törött bakelitlemezek, mint az elhullott varjak egy távoli városban, korábban, másik iskolakertben, hatalmas fák alatt, keményre fagyva, törékenyen, de most csak az, hogy leülök egy percre, és a későbbiek fényében, hogy keresek valakit és meglátok a bokrok között valami furcsát, meg a maradék, megapadt hó, napsütés, de hogy másvalaki is keres mást vagy engem, ez a játék, ami szintén riadó, sziréna, kockadobás, nem lenni valahol, vagy egyáltalán, de leülni, az egy percre mégis valami bizonyosság arról a kevésről, vagy épp a kétely, amint megtalálja a helyét, hogy itt, ahol mindennek neve van, még a behajigált lemezeken is ott a címke, és enyészeti módon, tankönyvileg köze van mindennek még ahhoz a másik padhoz is, aminek eltört a háttámlája, akkor hozzám, mert jó, vannak itt velem, és hol látom őket, hol pedig, illetve egyszer, egy percre leülök, annyira telik a szélcsend és fénymelegből, embernek kevés, de egy padra jut annyi, hogy lefilmezzük egy fekete, világtalan papírdobozzal, és csak utána használni pihenésre és furcsa, halovány, természeti nyugtalanságra, mert igaz, hogy az utcáról loptuk be magunkat, egy sorompót megkerülve, és vasárnap van, ilyenkor mit sem érnek a latin megnevezések, a rokon változatok, földrészek egymás mellett, mint mikor még nem sodródtak szét végtelen lassúsággal, mégis, hogy arra a kis időre elvárnék valami tárgyaltalan lázadást, külön-külön és tőlem függetlenül, a leghitványabb létezők beemelését a véletlenbe, amit a személytelen figyelem is ünnepélyes körforgássá tehet, jót vagy rosszat, bármiben, s ha egyszer így, akkor másszor úgy, ne lehessen kívülről kitalálni, de mint egy előző világból fennmaradt átok, névtelenség és különítélet, olyan végső növekedéssel érjen össze minden mögöttem, mert előttem elég, hogy addig is nézhetem. Ha ennyit már tudok erről a kis talált szünetről, akkor én is megengedem, hogy a maguk ideje és sötétsége szerint maradozzanak elő a hó alól a növények, kerítések és tornyok. Aztán úgyis szólítanak, jobb az nekem, mert a cipőmre ragadt különnyi sár nélkül néha elképzelné is nehéz, de így legalább csinálni hozzá valamit.